

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.372/2012/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. május hó 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A testi sértés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 22.B.1737/2010/22. számú ítéletét ***helybenhagyja*** azzal, hogy a testi sértés büntette kísérleténél a helyes törvényhely Btk. 170. § (1) bekezdés és (5) bekezdés I. fordulata.

A másodfokú eljárás során felmerült 3.440 (háromezer-négyszáznegyven) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. szeptember 13. napján kelt 22.B.1737/2010/22. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntette kísérletében (Btk. 170.§ (1) és (6) bekezdés I. fordulat), valamint tartás elmulasztásának vétségében (Btk. 196.§ (1) bekezdés).

Ezért őt halmazati büntetésül 1 év 2 hónap börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. Egyúttal elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 12.B.VIII.20.978/2004/37. és a Fővárosi Bíróság 28.Bf.8831/2006/8. számú határozatával kiszabott 1 év 6 hónap börtönbüntetés végrehajtását is.

Rendelkezett a járulékos kérdésekről, így a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott a testi sértés tekintetében felmentésért, másodlagosan enyhítésért, míg védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1111/2012/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének tanácsülésen történő helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott a 2013. január 29-i beadványában nyilvános ülés tartását kérte azzal, hogy bizonyítási indítvánnyal szeretne élni, mert felmerült, hogy élettársa az elkövetés napján a pszichiátrián járt és rengeteg gyógyszert vett be. Azóta is kétszer követett el öngyilkosságot, egyszer gyógyszerrel és késsel, utoljára 2013. január 23-án. Élettársa volt férjétől is tudomást szerzett arról, hogy házasságuk alatt kétszer követett el öngyilkosságot késsel, illetve pengével.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a fellebbezést és a perbeszédben előadottakat fenntartotta. Elsődlegesen a vádlott felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítélet tábla a vádlott és védője fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírálata során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lehetséges és szükséges körben, kellő részletességgel lefolytatott bizonyítási eljárás során a perrendi szabályokat betartotta. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, okszerűen, a logika szabályainak ellent nem mondóan mérlegelte. Nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól.

A tényállás azonban kis részében kiegészítésre, pontosításra szorul. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján a Be. 352.§ (1)

bekezdés a) pontjára tekintettel az alábbiak szerint kiegészíti és pontosítja:

Az ítélet 4. oldal 4. bekezdés utolsó sorában a kés pengehosszúságát - összhangban a 4. oldal 6. bekezdés 9. sorában írtakkal - 11,3 cm-re pontosítja.

Az 5. oldal 3. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a közvetett életveszélyes állapot reális lehetősége állt fenn.

Az 5. oldal 5. bekezdésének 2. mondatát (2. tényállás) kiegészíti azzal, hogy a 360.000 Ft befizetésére 2011. június 1. napján került sor (a bírósági végrehajtó 2012. február 24. napján kelt átírat).

A fentiek szerint kiegészített és pontosított tényállás már megalapozott, következésképp ez a tényállás a Be. 352.§-ának (2) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, illetve mely bizonyítékokat, mely körben és miért nem tartott valónak.

A tényállás 1. pontját illetően a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban az elsőfokú bíróság törvényesen alapította a tényállás a sértett nyomozati vallomására és ezt a vallomást alátámasztó a tanú1 végig következetes vallomására, az orvosi látleletre és az esetlap adataira. A fenti személyi és okirati bizonyítékokból pedig a vádlott tagadásával szemben okszerűen következtetett arra, hogy a vádlott volt az, aki élettársát, a sértettet bántalmazta. A sérülés keletkezési mechanizmusát az igazságügyi orvosszakértői vélemény megerősítette, ennek alapján az önkezdés kizárható.

A tanú2 és tanú3 tanúk pedig a rendőri jelentésben foglaltaknak megfelelően cáfolták azt a vádlotti védekezést, hogy semmiről nem tudott, lefeküdt aludni és a rendőrök ébresztették fel.

A tényállás 2. pontját illetően a vádlott ténybeli beismerő vallomást tett, e vallomását a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok alátámasztották.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére. A vádlott védekezésének elfogadását célzó védelmi fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadjk, amelyek a tényállás megalapozottsága folytán a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre.

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményeit törvényesen minősítette. E körben azonban annyi kiegészítés szükséges a tényállás 1. pontja tekintetében, hogy a testi sértés minősítése az elkövetéskor az (5) bekezdés I. fordulatán alapul, a (6) bekezdés 2009. február 1-től hatályos.

Az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvében foglaltaknak megfelelően, a tárgyi és az alanyi oldal elemzésével helyesen következtetett a vádlott szándékára.

A jogi indokolást azonban szükséges volt azzal kiegészíteni az Igazságügyi Orvostani Intézet 16. számú Módszertani levele alapján, hogy a mellüreg megnyitása közvetett életveszélyes állapotot eredményez.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében helyesen sorolta fel.

Azt az ítéletábra azzal egészítette ki, hogy további enyhítőként értékelte a közvetett életveszély reális lehetőségét a tényállás 1. pontjánál és azt, hogy a vádlott több mint 5 éve áll a büntetőeljárás hatálya alatt.

E további enyhítő körülmények ellenére azonban nem látott az ítélőtábla törvényes lehetőséget arra, hogy a kiszabott büntetést lényegesen enyhítse, mert a büntetés arányban áll a bűncselekmények tárgyi súlyával, a vádlott alanyi bűnössége fokával, a bűnösségi körülményekkel és megfelel a büntetés céljainak is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek azzal, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése az elkövetéskori Btk. 91.§ (1) bekezdés b) pontján alapul.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írt pontosítással hagyta helyben.

A vádlott védelmét a másodfokú eljárásban kirendelt védő látta el. Ennek költségét az ítélőtábla a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján megállapította és mivel a fellebbezések eredményre nem vezettek akként rendelkezett, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Budapest, 2013. év május hó 17. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

Dr. Halász Irén sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.1737/2010/22. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.372/2012/8. számú végzése folytán 2013. év május hó 17. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2013. év május hó 17. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő